

**Pavel Mossakowski**

# Rošáda

(2008)

**Překlad: Jiří Vobecký**  
(2009)

**Osoby:**

**Halina Žitomirská – 40 let**

**Adam Žitomirský - 18 let**

**Ludvík Žitomirský - 40 let**

**Eduard Kepka – 45 let**

**Elvíra Kepková – 34 let**

**Anežka Kepková – 18 let**

**SCÉNA 1**

*Na levé straně scény – v bytě manželů Žitomirských – probíhají nervózní přípravy večeře. Halina, čtyřicetiletá žena s přísnou tváří, kterou částečně schovává za brýlemi, rozkládá na stole nádobí.*

Halina: Kde je ta čtvrtá vidlička? Neviděli jste někdo čtvrtou vidličku? *(směrem ke kulisám)* Adame! Mohl bys mi pomoci hledat?

Adam: *(typický osmnáctiletý výrostek vychází z kulis se sluchátky MP3 na uších)* Ano?

Halina: Ztratila se mi vidlička z našeho kompletu. Nebudu tam přece místo ní dávat hliníkovou.

Adam: Určitě spadla za ledničku ještě o Velikonocích. A nebo si ji děda strčil omylem do kapsy.

Halina: Nemudruj a hledej. *(Adam mizí)* Ludvíku! Připrav nějakou muziku!

Ludvík: *(vchází na scénu. 40 let, brýle, dýmka v zubech. Uvazuje si kravatu.)* Jakou?

Halina: Nevím. Bacha. Nebo Mahlera.

Adam: *(vrací se s vidličkou)* Nevím, jestli je to ten nejlepší nápad. Oni na takovou muziku nejsou zvyklí. Budou si myslet, že nám někdo umřel.

Ludvík: Já si taky myslím, že bychom nic pouštět nemuseli. Konec konců to žádná velká oslava není.

Adam: No právě. Tak proč vůbec děláme tu večeři?

Halina: Jak to – proč? Chodíš s tou holkou už tři měsíce. A tak se sluší, abychom poznali její rodiče.

Adam: Nejsem si jistý, jestli je to třeba.

Halina: Samozřejmě, že je to třeba. Chceme poznat prostředí, z kterého pochází, jaký je její domov a jaké vzory si z něho odnáší. Její matka měla stejný názor.

Adam: Možná, že z toho budete trochu na větvi. Její rodiče nejsou příliš rafinovaní.

Halina: Tím spíš bych je chtěla poznat.

Adam: No, my s Anežkou vám tu rozhodně nebudeme překážet. Ostatně, musíme se poradit...

Halina: O čem?

Adam: O jedné velmi důležité věci.

Halina: Ale na kafe se stavíte? To je slušnost.

Adam: Tak dobře.

## SCÉNA 2.

*Pravá strana scény. Byt manželů Kepkových. V křesle sedí Eduard, požitkářský pětáctýřicátník. Telefonuje mobilem.*

Eduard: Který ročník? 94? *(ztišuje hlas)* Jsou ta čísla čistá?

*Vchází Elvíra, krásná a pěstěná čtyřiatřicetiletá blondýna. Eduard ztišuje hlas.*

Eduard: Tak to vem. Musím končit. *(končí rozhovor)*

Elvíra: Přijdeme pozdě díky těm tvým telefonátům.

Eduard: Musím se starat o svůj byznys. Čekej a mimochodem – vopravdu tam musíme jít?

Elvíra: Tobě snad přeskočilo. Teď to chceš odvolat?

Eduard: Protože to bude vypadat, že s tím jejich vztahem souhlasíme, ne? Že ho přímo podporujem.

Elvíra: A co máš proti Adamovi? Hezký a slušný kluk, kulturní...

Eduard: Tak, kulturní. Ale co je to za partie... Já mám pro Anežku daleko lepšího kandidáta.

Elvíra: Syna toho tvého Hladíka?

Eduard: Ano. Hladík říkal, že prostě po Anežce šlípí. Dokonce jí píše i básničky.

Elvíra: A co z toho?

Eduard: No, a Hladík by se mi jako poslanec moh jednou velmi hodit. Moh by mi zařídit místo v představitelstvu nějaký významný firmy nebo něco takovýho...

Elvíra: Ten tvůj Hladík se mi moc nelíbí. Když tu byl posledně, pozvracel celé kanape. Nataša to nemohla vyčistit.

Eduard: Nataša je líná jako veš. Jenom to trošičku zašpinil.

Elvíra: To je jedno. V každém případě tam jít musíme, když už jsme se domluvili.

*Zpoza kulis vychází Anežka, velmi krásná osmnáctiletá dívka.*

Anežka: Poslyšte, chtěla jsem vás upozornit, že už bude sedm.

Eduard: No právě... zrovna teď jsem říkal matce... že se necítím právě nejlíp. Bolí mě břicho po tom obědě s Vlastíkem. Žádnou večeři už do sebe nedostanu.

Anežka: Tak budeš jenom pít. A přestaň mě otravovat s tím svým Hladíkem, protože z toho stejně nic nebude.

Eduard: Ty jsi nás poslouchala?

Anežka: *(pokrčí rameny)* Mluvíš moc nahlas.

Eduard: A co vlastně proti tomu Robertovi máš?

Anežka: Je to debil. Celé dny tráví jenom v posilovně.

Eduard: Chlap má mít sportovní postavu.

Anežka: Jó, to je jenom hora masa a to je všechno. A navíc Adamova matka skvěle vaří.

Eduard: *(se zájmem)* Opravdu? No tak dobře. *(vstává)*

Elvíra: Jen tak mimochodem, když už jsme u toho jídla. Už jsi mluvil s Ludčkem?

Eduard: *(vyvedený z rovnováhy)* S Ludčkem?

Elvíra: S Ludčkem, co dělá v televizi. Měl sis s ním promluvit ohledně toho kulinářského programu pro mě.

Eduard: A sakra. Já na to zapomněl.

Elvíra: Tak mu zavolej.

Anežka: Raděj až potom.

Eduard: *(ve spěchu)* Ano, ano. Teď už na to není čas.

### Scéna 3

*Na levé straně scény probíhají přípravy k večeři.*

Ludvík: A co jsi vlastně připravila?

Halina: Rybu. Dneska je přece pátek.

Ludvík: Jakou rybu.

Halina: Rybu. Jako takovou. Nějakou mořskou, nedívala jsem se na obal.

Ludvík: Aha.

Halina: A co má být?

Ludvík: Nic, nic... jenom jsem si tak pomyslel, že jsi jim mohla připravit něco lepšího. Budou nás považovat za žebráky.

Halina: Kdybys vydělával víc, připravila bych lososa. I když se myslím, že se jako postní jídlo moc nehodí. Ale dokud budeš vydělávat tolik, co vyděláváš, budeme jíst filety.

### Scéna 4

*Pravá strana scény. Eduard si váže kravatu.*

Eduard: A táta... toho tvýho Adama? Co vlastně dělá?

Anežka: Je vědeckým pracovníkem na Universitě.

Elvíra: Na Universitě? Pane Bože!

Eduard: A jakou dělá vědu na tý Universitě?

Anežka: Pracuje na biologii. Zabývá se nějakými ovády. Mouchami nebo komáry.

Elvíra: Jak to – mouchami? To je hrozný. Co s nimi dělá?

Anežka: Nevím. Zkoumá je. Prostě je zkoumá.

Elvíra: Co tak může na těch mouchách vyzkoumat? Ježíšmarjá! Na Universitě!

Eduard: Takže to znamená... že je něco jako veterinář?

Anežka: Ne, je docentem.

Eduard: To já jsem zas přes centem!

Anežka: A zanedlouho bude určitě profesorem.

Eduard: Profesor přes mouchy a komáry. Svět se v kravskou prdel obrací...

Elvíra: Počkej! Počkej! *(bere si číslo časopisu „Tvůj styl“, hledá něco uprostřed)*  
Knihy, knihy... jsou... No Gruchala, Grawes, Drepkovská... Přečtu si to v autě.

### Scéna 5

*Levá strana scény. Byt Žitomírských.*

Halina: A co dělá?

Adam: Obchoduje s ojetinami. Má několik autobazarů.

Halina: To je určitě zloděj.

Adam: Proč to říkáš, mami?

Halina: Takoví kradou všichni.

Ludvík: *(se zájmem)* Ano? To by mi mohl něco výhodného sehnat. Ten můj Wartburg se už skoro rozpadá.

Halina: Moc tě prosím, nepleť do toho svoje soukromé záležitosti.

Ludvík: Ten Wartburg je přece náš.

Halina: To nebude vypadat dobře, když jej hned budeš o něco prosit. A kromě toho nepřeháněj. Jezdí celkem ještě dobře.

Ludvík: Dobře? A vzpomínáš si, jak se pokazil zrovna, když jsem jel do Gdaňska na kongres entomologů? Málem jsem nestihl přednést svůj referát.

Halina: On pak bude chtít, abys mu zase něco zařídil ty.

Adam: A co mu tak táta může zařídít? Místo laborantky v Institutu?

Halina: O čem to pořád mluvíte? U tohoto stolu se žádné obchodní záležitosti vyřizovat nebudou.

### Scéna 6

*Pravá strana scény. Eduard vytahuje z baru lahvičku whisky.*

Elvíra: Co to děláš?

Eduard: Oni tam budou mít jenom víno. Já ty vědátory znám. Ten docent z Polytechniky, co si u mě přivydělává přerážením výrobních čísel... při prohlídkách motorů... ten taky jenom pivo a víno.

Elvíra: Jen aby ses tam neopil.

Eduard: *(rozhořčeně)* No dovol? Žádněj strach.

Elvíra: To jsi taky sliboval, když jsme šli k těm Pavlovým, kde byl i Vodecký. A co? Poručil jsi mu, ať s tebou zpívá v duetu „Včelku Máju“.

Eduard: To je fakt. Trošku jsem to přehnal.

Elvíra: Trochu. Vodecký se dost naštvál.

Eduard: Dobře, dobře. U Pavla to bylo něco jinýho. To je známej. U cizejch si rozhodně nebudu dělat ostudu. A konečně: kolik toho takovej sirotek vod mušek může vypít? Nanejvejš tak půl litru.

Elvíra: Ale když ti řeknu „dost“, tak toho máš nechat. *(zazvoní Eduardův mobil. Eduard odchází za kulisy.)* Moc se nerozkecávej. Ježíšmarjá, na Universitě. A jeho matka dělá co?

Anežka: Je učitelkou. Přírodopisu.

Elvíra: Na vaší škole?

Anežka: Ne. Naštěstí ne.

Elvíra: Proč „na štěstí“?

Anežka: Je strašně nudná a otravná.

Eduard: *(vchází)* Kdo se otrávil?

Anežka: Je náročná. A velmi zásadová. A tak si s ní prosím tě nezačni povídat o kosmetice, masážních salonech a plastické chirurgii...

Elvíra: Tak o čem si s ní budu povídat?

Anežka: A taťka ať pořád nekurvuje. Jsou to kulturní lidé.

Eduard: Když, miláčku... v mý společnosti se tak prostě kecá...

Elvíra: Tak říkej kuře. Nebo pečené kuře.

Eduard: Pečené kuře, kuře pečené... no ne... kurva...to mi nejde z huby. Neměl bych tu hubu raděj držet?

Elvíra: To je vyloučené. Budeš vypadat jako nějaký buran a nebo idiot. Řekni pečené kuře. Budeš si to procvičovat v autě. Edku, kurva!

## Scéna 7

*Levá strana scény.*

Halina: *(přísně)* Mají zpoždění.

Ludvík: Halinko, nepřeháněj. Teprve dvě minuty.

Halina: To nevadí. Ne...

*Její další slova přeruší zvonění. Halina a Ludvík otevírají dveře, což znamená že mizí v kulisách. Adam zůstává v pokoji.*

Halina: *(zpoza kulis)* Prosím, pojd'te dál. Máme malou předsň.

Eduard: *(zpoza kulis, přidušeným hlasem)* Ano, trošičku...

*Vchází Elvíra, Eduard s kyticí a reklamní taškou, Anežka, Halina a Ludvík. Hosté se rozhlížejí po bytě, vypadají poněkud zaskočeně skromnými rozměry interiéru.*

Halina: Prosím pěkně *(podává ruku Elvíře)* Žitomirská.

Eduard: Kde si máme sundat boty?

Halina: Není třeba.

Elvíra: *(po chvíli ticha)* Kepka...

Halina: Prosím?

Elvíra: Kep...ková.

Eduard: *(podává ruku Ludvíkovi)* Eda. Velice mě těší.

Ludvík: Žitomirský. Tedy... Ludvík.

*Adam se něžně vítá s Anežkou.*

Adam: My půjdeme ke mně do pokoje.

Halina: Ale nezavírejte ty dveře.

Adam: Ale mami, bez obav.



Ludvík: Ano, ano... co tak před nimi můžeme skrývat? *(zasměje se sám. Po chvíli se k němu přidá Elvíra a Eduard. Halina nevypadá příliš přesvědčeně, ale kapituluje. Eduard jí předává kytici)*

Eduard: Prosím, paní profesorko.

Halina: *(není jí to příjemné)* To jste nemusel. To muselo stát celé jmění.

Eduard: Jaké jmění. Jenom jeden tác. Vzal jsem toho hodně, a tak mi květinářka dala slevu.

*Chvilé nepříjemného těžkého ticha.*

Elvíra: Edo! *(Halině)* Manžel je vždycky takový pozorný...

Halina: *(chladně)* Jak vidím... také tím... moc krásné květiny. Postarej se o ně, Ludvíku.

Ludvík: *(odchází)* Jenom nevím, jestli budeme mít tak velkou vázu.

Halina: Něco tam najdi. *(šeptem)* V kuchyni je přece ta pětilitrovka.

Eduard: *(vytahuje whisky)* A to je pro pana profesora.

Halina: *(rychle láhev uchopí)* Děkujeme. Hned to někam schovám.

Ludvík: *(zarazí se)* Ale...

Halina: U nás se v postní den nepije. Nanejvýš tak víno. Koupila jsem „Ryzlink“ v litrovce.

Elvíra: „Ryzlink“? Tak to děkuji *(rychle)* Já řídím.

Halina: Rozumím. Sedněte si, prosím. Hned připravím zemáky. *(odchází do kuchyně, odkud se vrací Ludvík)*

Elvíra: Zemáky?

Halina: *(na odchodu se zastaví)* Ano. Myslím, že bychom měli používat správná slovanská slova. A tak zásadně nepoužívám tak germanizované termíny jako brambory nebo dokonce erteple.

Elvíra: Ano, samozřejmě, to je velmi správné. Také nepoužívám to blbé slovo brambory... Ale to neznamená, že bych je občas v kuchyni nepoužívala, tedy ty... ty... *(neví, jaké slovo má použít, a tak nakonec rezignuje. Ludvík jí nabídne místo u stolu. Všichni tři si sedají)*

Eduard: *(Ludvíkovi)* Žena kuchtí jenom bio rejži. Ale rád si to voprubuju.

*Halina vchází z podnosem, na kterém přináší nejenom brambory, ale i zelí a ryby.*

Halina: Prosím. *(Rozestavuje talíře)*

Eduard: Vypadá to skvěle! *(Nabírá si velkou porci ryby)*

Elvíra: Eduarde!

Eduard: Omlouvám se, trochu jsem se zapomněl. Vypadá to tak chutně...

Elvíra: To je... budu hádat... losos?

Halina: *(usedá)* Ne. To je filé z mořské štiky. Tedy z hejka.

Elvíra: *(strne úžasem)* Ach tak... a vypadá to... vypadá to jako losos...

*Nakládají si porce jídla. Chvilku jedí.*

Elvíra: Velice dobré. Budu vás muset poprosit o recept. Protože já strašně ráda vařím.

Halina: Opravdu?

Elvíra: Ano, dokonce ani Nataši, naší služebné, nedovolují, aby mi koukala do kuchyně. Dělán si všechno sama. Nataša, to je naše služebná. Je to tak, Eduarde?

Eduard: *(nerad)* Ano.

Elvíra: A na podzim budu mít možná svůj vlastní kulinářský program na satelitu. Je to tak, Eduarde?

Eduard: Ano, ano, musím si ještě promluvit s Janečkem. *(doplňte si jméno dle libosti)*

Elvíra: A dokonce už mám titul pro ten pořad. Bude se jmenovat: Elvířina vařečka.

*Nastane chvíle ticha. Je slyšet pouze hlasy výrostků, které se ozývají za okny: „a pak jsem mu jednu jebnul do hlavy...“*

Halina: *(Ludvíkovi)* Mahlera.

Elvíra: Apropó... už jste četli ten poslední román Stanislava Gruchala „Tma bez křídel“? Tam autor rozepisuje opravdu velmi zajímavé téma feministické tragédie... i když se trochu podobá vizím Marie Wojtyškové „Klitoris a vagína“...

Halina: Současnou feministickou literaturu nečtu. Myslím si, že je příliš módní a pomíjívá. Raději si čtu klasiky, vyrostla jsem na Jiráskovi...

Eduard: *(potěší ho to)* No jo! Proti všem, to já jako podnikatel znám! Já nemám na čtení čas. Doufám, že mi rozumíte, tři bazary --- nestíhám. To jenom manželka se věnuje těm písmenkám...

Ludvík: Já se taky spíše věnuji... odborné literatuře...

*Diskuse se zadržuje. Za oknem se ozývají stále ordinérnější výměny názorů mezi výrostky.*

Halina: Možná, že bychom měli to okno zavřít?

Ludvík: Ne, ne, to bychom se udusili.

Elvíra: *(po chvíli)* To víte, bydlení v paneláku má taky svoje zápory.

Halina: No, možná. *(manželovi)* Možná, že bys jim mohl domluvit.

Ludvík: *(vstane a přistupuje k oknu)* Pánové, velmi se vám omlouvám, ale nemohli byste si spolu povídat trochu tišeji? Eventuálně mohli byste změnit slovník? Na našem dvorku je příliš dokonalá akustika a vaši rozmluvu slyšíme až...*(do bytu vletí oknem vypitá plechovka piva, Ludvík se skloní)*

Eduard: Tak se to nedělá. *(vstane a odchází)*

Halina: Ach, bože... dávejte na sebe pozor...

Elvíra: Jen klid, můj manžel si s takovými dokáže poradit...

Ludvík: *(nejistě)* Snad bychom měli zavolat na městskou policii?

Elvíra: A proč?

Eduard: *(za kulisami)* Kurva, vy parchanti zkurvený, vystřelte vodsad' nebo vám ustřelím koule. *(ozývá se výstřel)*

Halina: Ježíši! Panenko Marie!

*Eduard se vrací a sedá si ke stolu.*

Eduard: A je to... *(vrhne se do jídla)*

Ludvík: Promiňte, asi jsem špatně slyšel... *(šeptem)* Vy jste je zastřelil?

Eduard: Ále, jakýpak zastřelil... *(vytáhne z kapsy pistoli se slepými náboji a předvádí)* ... chtěl jsem jim jenom nahnat strach. *(schovává zbraň)*

Elvíra: Ježíši!

Ludvík: Co se stalo?

- Elvíra: „Žár mládí“ (*vstává*) Omlouvám se na chvíli, ale teď začíná „Žár mládí“... a já jsem si ho zapoměla naprogramovat. Kde máte televizi? Já si jenom sednu někam do koutěčku, podívám se na to a hned se vrátím...
- Ludvík: Je mi to líto, ale je tu jeden problém. My nemáme televizi.
- Elvíra: Vy nemáte televizi?
- Halina: Ne.
- Elvíra: Ale vždyť... už přece nejsou tak drahé. V akci se dají koupit skoro za pusu...
- Halina: Televizi nesledujeme ze zásadních důvodů. Prostě nám vadí obsah vysílání. V okamžiku, kdy „Velký bratr“ začal trhat všechny rekordy ve sledovanosti, tak jsme na znamení protestu televizor vyhodili na smetišť.
- Elvíra: „Velký bratr“, ano, rozumím. Taky se mi nelíbilo, že to ti dva pod peřinou dělali všem na očích, a ta druhá tam zase chodila nahá... ale jak to můžete vydržet bez televize?
- Ludvík: My ano... Ale Adam u sebe má... občas tam za ním zajdu.... Ale to je už starý typ a občas není skoro nic vidět.
- Elvíra: To nevádí... (*zvedá se a odbíhá za kulisy*) Pardon, omlouvám se, Adame... ty máš u sebe v pokoji televizi, mohla bych se na ni podívat? Sednu si jenom někam do koutěčka... Kde je? Aha? Promiň... myslela jsem si, že je to lampička...
- Eduard: (*omlouvá manželku*) Manželka bez televize nemůže žít. Je to silnější, než ona.
- Halina: (*chladně*) Ano, to vidím. (*vstává a odnáší do kuchyně použité nádobí*)
- Ludvík: (*Eduardovi*) Jak jsem slyšel... vy děláte byznys kolem automobilů.
- Eduard: No, to jo. Prodávám ojetiny.
- Ludvík: A jak vám to jde za podmínek všeobecné hospodářské krize?
- Eduard: Stojí to za hovno... Pardon. To už nejsou ty sladké devadesátý léta. To byly časy. Každý šrot se prodal... to znamená... nároky klientů nebyly tak velký... (*rozhledne se a šeptem*) Pane profesore... a nemohli bychom si spolu dát panáka z té whisky, co jsem přines?
- Ludvík: (*taky šeptem*) Napřed mi ale musíte říct, jestli v tom bazaru nemáte... (*vchází Halina. Ludvík utichne. Halina si sedá*) Právě si tady s panem Eduardem povídáme o jeho práci.
- Eduard: (*naštvaně*) Ano, ale už jsme skončili. A vy pracujete na universitě?

Ludvík: Ano, zabývám se biologií. *(začíná být zapálený)* Specializuji se na námluvní létání a páření komářích samečků. Neodkážete si představit, jaká si tato údajně, opakuji, údajně primitivní stvoření zachovávají celý komplikovaný systém pudového chování. A vtip je v tom, že se tento tvor, postavený v evoluční hierarchii tak nízko, neživí odpady, není tedy typickým destruentem, jako je například moucha masařka, která se orientuje výlučně na hniající maso...

Halina: Ale Ludvíku. To opravdu není vhodné téma pro rozhovor s naším hostem.

Eduard: Ne, ne, je to velmi zajímavý. Moucha masařka... ano... a váš syn... jak bych to tak jenom řek... půjde ve vašich stopách?

Halina: Ne, ne. Adam bude studovat práva.

Eduard: To je vynikající výběr... velmi dobrý výběr.

Halina: Také si to myslíme. To je obor, který zaručuje nejenom všestranné humanistické vzdělání, ale i velmi solidní finanční ohodnocení.

Ludvík: A samozřejmě to nebrání velmi zajímavé universitní kariéře.

Halina: Tak už dej pokoj s tou tvou universitní kariérou. Děláš kariéru na universitě a co z toho máme? *(Eduardovi)* Chtěli bychom, aby měl náš Adam lepší život, než jsme měli my.

Eduard: Jo... to je pochopitelný... To je skvělý rozhodnutí, fakt skvělý.

Halina: Teď je tolik hospodářské kriminality. Myslím, že ho to uživí.

Eduard: Jo, jo... taky by se mi hodil...

Halina: Prosím?

Eduard: Nic, nic... jenom mě tak něco napadlo.

Halina: A jaké máte plány s vaší dcerkou?

Eduard: No... chtěl bych jí koupit nějaký salón krásy, kosmetickéj nebo masážní. Ať něco dělá a nekurví se jak... *(zarazí se)* ... jako některý.

Halina: Takže to znamená... Anežka bude kosmetičkou?

Eduard: No jo! Jasně. Kosmetičkou. Ale jenom se bude koukat, jak ty ostatní na ni dělaj.

*Právě v té chvíli přichází, vlastně téměř vbíhá Elvíra. Je celá uplakaná.*

Elvíra: Ježíšmarjá!

Ludvík: Co se stalo?

Elvíra: Vespuccio... (*pláče*) probodnul Manuelu... (*téměř omdlévá na křesle*)

Eduard: Manželka je citlivá.

Elvíra: Omlouvám se... ale opravdu... ten Vespuccio, to je takový darebák, takový darebák...

Halina: Právě si povídáme o budoucnosti vaší dcery. Má být vedoucí kosmetiček?

Elvíra: (*udivená*) Co? Ale Eduarde... ty jsi opravdu... (*Halině*) Manžel má takové skromné ambice. Ale kdež! Anežka přece bude studovat na DAMU!

Eduard: Ále, to jsou kecy (*Halině*) Manželka ji pořád vláčí na nějaký castingy nebo co. Ale ona tam ani nechce chodit.

Elvíra: Jak to, že nechce?

Eduard: Vždyť přece nebyla nemocná, když jsi ji chtěla vytáhnout na casting do toho filmu... jak se to jenom jmenovalo... „Mučitel“. Sama mě prosila, abych jí nějak zařídil neschopenku.

Elvíra: Aha, tak to bylo! Ale to... naše hostitele přece vůbec nezajímá.

Halina: Ale naopak, to je velmi zajímavé. Jde jenom o to... jestli nemáte takový názor, že vztah našich dětí je... tak trochu rizikový? Jejich životní plány se velmi liší. Já si opravdu nedokážu představit, že by mohl můj syn Adam, právník s doktorátem, mohl mít za ženu herečku s kosmetickým salónem.

Ludvík: Ještě se přece neberou.

Elvíra: Ale jakápak kosmetička. Ale Eduarde, ty všechno popleteš. Anežka bude herečkou. Ale to přece nevylučuje partnerský svazek s právníkem. Adam by například mohl kontrolovat její smlouvy.

Halina: Mimochodem, jak se mi tak zdá, jejich životní cíle se mohou značně odlišovat.

Eduard: (*přerušuje rozhovor*) Ale já s váma, kur... kuře pečené... naprosto souhlasím. To by nebyl dobrý vztah, kdyby Anežka vydělávala těžký prachy a vydržovala nějakého studentíka.

Halina: Opravdu? Zvláště, když Adam nebude moci při svých studiích od nás počítat s nějakou výraznou finanční pomocí.

Elvíra: (*Eduardovi*) Běž někam s tím tvým byznysem. Vždyť Anežka bude přece taky studovat. A jako studenti by byli takovým sympatickým párečkem.

Halina: Ale napřed musí vystudovat. A pokud vím, tak vaše dcera nemá zrovna nejlepší studijní výsledky.

Elvíra: *(urazěná)* Jak to víte?

Halina: Mám určité známosti v pedagogických kruzích.

Elvíra: Poslední dobou se velmi zlepšila. Její domácí práce jsou čím dál tím víc lepší.

Halina: Jak je vidět, má na ni Adam pozitivní vliv.

Elvíra: To si nemyslím. I když je Adam velmi chytrý kluk. A velmi kulturní.

Halina: *(zaskočená)* Takže... to znamená... že se s naším synem znáte?

Elvíra: Samozřejmě. Často bývá u Anežky. Pomáhá jí s učením.

Halina: Takže můj syn vás navštěvuje? Moment... musíme si to vyjasnit *(volá)* Adame! Adame, pojd' sem!

Eduard: No jasně, že bejvá... Jednou přišel tak, kur... kuře pečené... ožralej, že jsem nevěděl, jestli ho mám pustit dál. Ale dcerunka mě přesvědčila.

*Přichází Adam a Anežka.*

Halina: Je to pravda?

Adam: No, jednou jsem byl v pubu s kamarády...

Halina: Tak o tom si ještě promluvíme jindy. Ale je to pravda, že se setkáváš... že chodíš k nim domů?

Adam: No, někde se přece scházet musíme. A u nás na to nejsou podmínky.

Halina: Ale vždyť jsou přece ještě také nějaká jiná místa... Například parky.

Anežka: Ale na lavičce to nestojí za nic.

Halina: Prosím?

Elvíra: To ne, to ne. Nechtěla jsem, aby se spolu scházeli v parcích. Tam je to samý bezdomovec. To už je lépe u nás. Anežka má prakticky celé horní patro jenom pro sebe.

Halina: *(mladým)* Nevěděla jsem, že... že je vaše známost tak vážná.

Adam a Anežka: No jasně... chodíme spolu už tři měsíce...

Halina: To není dlouho.

Anežka: Ale bezvadně si rozumíme. Jako bychom se znali už roky. A v posteli je nám taky dobře... *(chytne se za pusy)* Jejda!

Halina: *(strne úžasem)* Takže to znamená, že... že už jste spolu měli sex?

Anežka: No... ano... Vždyť jsme mladí a líbíme se jeden druhému...

Halina: *(chladně)* Ale to je trochu málo milá slečno, že k sobě cítíte fyzickou přitažlivost. Důležitá je také zodpovědnost.

Elvíra: Naprosto vám rozumím, paní. Ale nemusíte se ničeho bát. Zařídila jsem Anežce antikoncepci. Takže nehrozí, že by zapadla.

Halina: Zapadla? Tak nazýváte početí nové lidské bytosti!

Elvíra: Tak se to říká... souhlasím... ano, ano... prostě žádné těhotenství jí nehrozí.

Eduard: Já si taky kur... kuře pečený, myslím, že na sex mají ještě času dost!

Elvíra: Edíku, co to kecáš? Když jsem ti porodila Anežku, tak mi bylo šestnáct!

Eduard: No tak vidíš! To jsou ty důsledky! *(Halině)* Úplně s váma souhlasím. A je mi fakticky líto, že jsem tu svoji malou neuhlídal. Ale jak vidíte, na moji ženu se v tomto případě můžete naprosto spolehnout.

Elvíra: *(překvapená)* Ale vždyť ty jsi... *(zarazí se a mávne rukou)*

Halina: *(Ludvíkovi)* A co ty k tomu řekneš?

Ludvík: No, co by... otázka sexuálního soužití teenagerů je velmi složitá.

Halina: Á, ty když něco řekneš! Ne, ne... drazí přátelé... já naprosto nesouhlasím s tím, aby ti dva žili spolu. Naprosto.

Adam: No, tak to nám to hezky začíná, mami, protože bychom chtěli s Anežkou žít spolu.

*Nastane chvíle dlouhého ticha.*

Halina: Prosím?

Adam: Bydlet spolu. Chtěli jsme vás o tom... *(podívá se vyčítavě na Anežku)* nějak taktně informovat, ale když už se to stalo...

Eduard: Tak na to se musím napít.

Ludvík: Já též. *(vstane)*

Halina: Stůj! Nikam nepůjdeš! *(Ludvík si poslušně sedá, Eduard si jenom těžce vzdychne)* Ne, ne, pánové, to je tak vážný problém, že jej musíme probrat v naprosto střízlivém stavu. *(k synovi)* Vůbec nechápu, proč se chcete brát ještě před maturitou?



Adam: A kdo tady mluví o svatbě, mami.

Halina: Jak to? To chcete spolu žít bez řádného sňatku?!

Eduard: *(Anežce)* No, ne, no, to máš málo místa u sebe v patře?

Anežka: Ale já nechci bydlet s vámi. Já chci bydlet s Adamem. Chtěla bych ho mít jenom pro sebe. *(přitulí se k němu)*

Halina: Tak to ne!

Ludvík: Jak si to představujete?

Adam: Po pravdě řečeno, spoléhali jsme na vaši pomoc. Že nám přinejmenším budete platit nájemné.

Halina: Ne! Se vší rozhodností říkám ne! Adam nebude s nikým žít jen tak na hromádce! A ještě s takovou nějakou... nějakou přelétavou!

Adam: *(ostře)* Mami!

Elvíra: *(pobouřeně)* Tak to si vyprošuju! Takhle nikdo nebude nazývat mou jedinou dceru!

Anežka: *(dezorientovaně)* Tak tomu nerozumím, co to je přelétavá?

Eduard: Já taky nesouhlasím! Aby nějaký smrkáč s holou prdelí šoustal mou jedinou dceru!

Halina: Smrkáč s holou prdelí!? My sice žijeme skromně, ale slušně, pane!

Eduard: A my ne? Nikdo mě ještě na nic nedostal. *(Elvíře)* Jdem! Aby nás ještě urážela taková chamraď s holou prdelí? Žijou tady jako v králíkárně, ale poučovat by chtěli! A navíc ani panáka z vlastní flašky whisky člověku nenalejou...

Ludvík: Víte, kdyby to záleželo jenom na mě...

Halina: Prosím! Nikdo vás tu nedrží! A ty květiny si můžete vzít s sebou! *(odběhne do kuchyně a za chvíli se vrací s kyticí)*

Eduard: Dobře, vezmu si je! *(podívá se na hodinky)* Donesu je květinářce, určitě mi ty prachy vrátí.

Elvíra: *(táhne jej pryč)* Tak už pojď!

*Odcházejí ve třech.*

## SCÉNA 8

*Byt manželů Žitomířských na levé straně scény a Kepkových na pravé straně scény.*

- Halina: Tak to bylo něco neskutečného! Slyšel jsi?
- Eduard: Jak by ne! Na to, kurva, není slov! Od zítřka budeš chodit s Robertem Hladíkem!
- Anežka: S tím řezníkem? Nikdy!
- Ludvík: Že by mu to květinářka vrátila...? Tak to si nemyslím.
- Halina: Co je mi do nějaké květinářky? Jde mi jenom o ten Adamův nápad. *(Adamovi)* Ale to určitě nebyl tvůj nápad, je to tak?
- Anežka: Když zrovna není v posilovně, tak čučí na motokros nebo na plochou dráhu na Eurosportu.
- Adam: Už to nemá žádný význam, mami. Jdu se sbalit.
- Eduard: To je velmi zajímavá sportovní disciplína.
- Halina: Jak to sbalit? Ty... ty se chceš opravdu odstěhovat?
- Anežka: Chtěla bych bydlet s Adamem.
- Adam: Už jsem ti to přece řekl.
- Elvíra: Mohli bychom tu diskusi odložit o dvacet minut?
- Eduard: Ne, kurva, ne.
- Elvíra: Za chvíli začíná „Esmeralda“.
- Halina: Ludvíku! Řekni mu něco.
- Eduard: A co on ti tak může nabídnout? I ti jeho rodiče maj hluboko do kapsy.
- Ludvík: Domnívám se, synu, že bys neměl přijímat tak ukvapená rozhodnutí.
- Adam: To jenom pro tátu je to náhlé rozhodnutí. Protože táta, než se pro něco rozhodne, tak... *(mává rukou)*
- Elvíra: Já bych proti tomu nic neměla.
- Ludvík: Já to prostě dlouho analyzuji ze všech stran.
- Elvíra: Ale po tom, jak nás pohostili! Zvláště ta devótní...

Adam: V každém případě jsme se rozhodli už dávno. Když jsme byli na zastávce Woodstock. To znamená na zastávce Ježíš...

Anežka: Adam to říkal už dávno, že s nimi nechce bydlet.

Halina: Říkala jsem, abychom ho nikam nepouštěli. Ale ty jsi byl vždycky takový liberální. Vraťme se k meritlu věci. Já prostě nesouhlasím s tím, aby ses od nás odstěhoval a žil na hromádce s takovou... holkou.

Elvíra: Ale zase na druhé straně... je to tak romantické.

Eduard: Romantické. Ty už jsi z těch seriálů úplně zblbla.

Elvíra: Jednou byl takový díl „Dominiky“...

Eduard: Ne! Už jsme to se starým Hladíkem domluvili. Ty budeš mít kosmetickéj salón a on bude mít vedle posilovnu.

Adam: Ale mami, už jsme se rozhodli.

Anežka: Nezajímají mě kosmetické salóny.

Eduard: A co tě zajímá?

Anežka: Život s Adamem.

Halina: Ludvíku!

Ludvík: Tak dobře. Jestli chceš – tak prosím. Ale za své! Pracuj a pronajmi si nějaký byt.

Eduard: *(po chvíli přemýšlení)* Ale právník, to není špatnej džob, to ti teda řeknu. Docela by se mi to hodilo, kdyby můj zeťák byl právník. Kdyby mi náhodou na něco přišli... fuj!

Halina a Elvíra: Ty ses úplně zbláznil?

Elvíra: Neplivej na to kanape.

Halina: Jak si to představuješ? To chceš opustit školu a nebo dokonce ještě, nedej bože, studovat večerně?

Anežka: Když Adam nechce být právníkem. To byl nápad jeho rodičů.

Halina: Co se ti stalo? Máš nějaký tik? Vidíš, co děláš? Kvůli tobě má otec tiky.

Elvíra: Včera sis odplívl na kanape, Nataša si na to sedla a měla od toho šaty.

Eduard: A čím chce být?

Anežka: Reportérem.

Adam: Tak si tu hezky popovídejte a já už raději půjdu...

Halina: Já ti to nedovolím!

Elvíra: Reportérem?

Halina: Nikdy!

Adam: Nedělej scény, mami.

Eduard: Reportérem.

Adam: Když neodejdu dneska, tak půjdu zítra. Nebo mě tady chceš uvěznit?

Elvíra: V televizi??

Anežka: Ne, v novinách. Nebo bude spisovatelem.

Halina: Zavřu tě! A budu tě hlídat! Nikam tě nepustím!

Adam: To mě ani nepustíš do školy?

Halina: Do školy? Napíšu ti omluvenku.

Elvíra: Spisovatelem. Spisovatelem.

Eduard: To není špatný! Ale ať jde raděj na ty práva.

Halina: Adame, já tě na kolenou prosím!

Adam: Maminko, vždyť sama vidíš, že se nemůžeme dohodnout...

Halina: Pro Kristovy rány...

Ludvík: Já žádný tik nemám.

Anežka: Tak já se půjdu sbalit.

Adam: Mami, prosím tě, vstaň.

Halina: Koupíme ti pořádný televizor a i to dýdýdý.

Elvíra: Ty chceš opravdu odejít z domova?

Anežka: Ano. Už jsme se s Adamem domluvili.

Adam: DVD, mami. Ale já ho nepotřebuju.

Halina: Nebudeš muset v neděli chodit na mši.

Adam: Já tam stejně nechodím.

Elvíra: Eduarde!

Eduard: Jen ať si jde. Vráť se zpátky a na kolenou nás bude prosit!

Ludvík: Adame, rozmysli si to všechno. Jenom si to uvědom, jaké bude mít ta tvoje dívka finanční nároky. Jednou tě opustí a budeš trpět.

Adam: Teď už je jiná doba.

Halina: Když jiná, tak jiná. Ale mně se nelíbí. O takovou demokracii jsem nebojovala.

Elvíra: Eduarde!

Eduard: A ne aby tě napadlo jí dávat nějaký prachy!

Adam: A jak jsi bojovala?

Halina: Chodila jsem na všechny manifestace. Cinkala jsem klíčky! Stávkovali jsme!

Elvíra: Ale Anežko! Pozítří máš ten casting. Nebudeš si nic pamatovat. Ježíši! Esmeralda!

Ludvík: A já jsem nestávkoval!

## PAUZA

## SCÉNA 9

*Pravá strana scény. Malá garsonka, spíše nora, kde bydlí Anežka s Adamem. Za levou stěnou je slyšet dětský pláč, z pravé strany hlasy manželské rozepře. Vchází Adam s firemní čepicí "BURGER" a vytahuje balíček. Anežka sedí u psacího stolu a dělá domácí úkoly. Adama neslyší. Když ho spatří, zděšeně vyskočí.*

Adam: Večeře...

Anežka: Ježíši... to jsem se lekla. Neslyšela jsem, že přicházíš. *(vytahuje si z uší špunty a políbí Adama na přivítanou)*

Adam: Co si to dáváš do uší?

Anežka: Špunty. *(udělá nevýrazné gesto směrem k okolním stěnám)* Víš... tady se mi těžko soustředuje...

Adam: Aha... Přinesl jsem ti hamburgery na večeři.

Anežka: Už zas?

Adam: *(lehce iritován)* Nic jiného u nás hostům nenabízíme. Málem mě vedoucí chytil, když jsem se je snažil propašovat. Tak si nestěžuj.

Anežka: Ne, ne... koneckonců je to velmi výživná strava. Jenom nevím, jak je mám dneska připravit? S paprikou už byly, takže dneska bych to možná měla zkusit s bazalkou? *(Adam krčí rameny)* Jsi moc unavený?

Adam: Ne.

Anežka: Ale až si odpočineš... mohl bys mi pomoci s tím domácím úkolem?

Adam: S tím?... No jasně. Na jaké téma?

Anežka: Jsme vykořisťováni současným kapitalistickým systémem? Dokumentuj to na vlastních životních prožitcích a ukázkami z literatury.

Adam: To budu mít hotové raz dva...

Anežka: Jenom mi, prosím tě, zase neumasti ten sešit, tak jako posledně. Úča mi snížila známku kvůli úpravě. Jenomže si stejně myslím, že si na mě zasedla. A já vůbec nevím proč...

Adam: Mám nějaké podezření.

Anežka: Jaké?

Adam: Je to kamarádka mé matky.

Anežka: A kurva... myslíš, že... Ach, Bože! A co když mě nepustí k maturitě?

Adam: Ale pustí, pustí... o to se už postarám, aby tě pustila. Napíšu ti ten úkol. A potom... *(přitáhne si ji k sobě a políbí ji. Anežka se od něho s mírným odporem odtáhne)* Co?... Aha, už rozumím. Zase smrdím po přepáleném tuku?

Anežka: Ne, to ne... jenom trošičku. Spíš by se dalo povědět, že voníš... po teple.

Adam: Dobrá, dobrá... jdu se vykoupat...  
Už není teplá voda. No nevádí... umyju se ve studené... *(odejde do koupelny, Anežka si sedne nad úkolem, ale v tom okamžiku zazvoní její mobilní telefon)*

Anežka: Ano? Ahoj mami... Ne, skvěle. Chodím do školy, Adam pracuje... získal skvělou práci v oboru gastronomie... Kde bydlíme? Pronajali jsme si takové příjemné bydleníčko... na druhé straně Vltavy... Ne, žádné Jižní město, ale je to docela blízko centra. To víš, třípokojový byt na vysoké úrovni... výhled na hřbitov... chci říct na Hrad... je to sice trochu smutné, ale velmi romantické...

velmi sympatičtí sousedé... takoví bezprostřední lidé... Samozřejmě, že je všechno v pořádku... Jaká „Ohraná písnička“?... Jaká stará panna?... Mami, už jsem ti několikrát říkala, že na ty castingy chodit nebudu... Prosím tě, neplač, neplač... Ano, už jsem slyšela, že se ti nedaří, já vím... ale neházej flintu do žita... Ne, ne, určitě tam nepůjdu... *(Adam se vrací)* Už musím končit... učím se do školy. Pa.

*Adam k ní přichází a políbí ji. Anežka mu polibek vrací, ale za chvíli se odsune.*

Adam: Už nesmrdím?

Anežka: Ne, to ne... ale co je to za dívku, taková červená, která stojí po tvé levici?

Adam: *(udiveně)* Ty jsi byla u mě v práci?

Anežka: Chtěla jsem se podívat... jak ti to jde...

Adam: Aha.

Anežka: Kdo to je? Zdálo se mi, že se jí nějak příliš věnuješ...

Adam: Božka? Ale, to je taková analfabetka z Osoblahy. Je mentálně opozdilá. Pracuje, protože je sestřenicí našeho vedoucího. Jak bych s ní něco mohl mít?

Anežka: Ale nespustili jste ze sebe oči.

Adam: Nech toho, prosím tě. Já a Božka?!

Anežka: Určitě ne?

Adam: Určitě...

*Spadnou na pohovku, líbají se. Anežka je najednou velmi rezervovaná.*

Adam: *(odsune se)* Smrdím a ještě jsem unavenej, co? *(sedá si na pohovce)* Měl bych tam dát výpověď. Vrátním se na kolo.

Anežka: Tak to ani nepřipomínej. Vždyť jsi po prvním dnu ani nemohl vstát z postele. Byl jsi tuhý jako nikdo druhý. Musela jsem tě odnést do koupelny, nevzpomínáš si?

Adam: Tak bych měl roznášet plakáty?

Anežka: To bysme to bydlení tady neutáhli. Nedávej výpověď. Vždyť vlastně celkem příjemně voníš.

*Začínají se znovu líbat. Je slyšet naklepávání řízků. Výrazně je to vyruší.*

Adam: *(rozpačitě)* To už zase budou mít kotlety?

Anežka: Ach jo... tolikrát jsem ji prosila, aby je nenaklepávala na podlaze. Ale ona říkala, že jí to na stole nejde.

*Znovu se pokoušejí líbat. Z levé strany zesílí manželská hádka.*

Hlasy: *(mužský)* Ty kurvo, ty pičo vyšoustaná... *(ženský)* A ty, ty impotentní čůráku se už zvedni z té postele a najdi si nějakou rachotu... *(mužský)* Jak mám jít, kurva, někde dělat, když se mi okamžitě začneš kurvit za zády, když budu na šichtě?...

Adam: Počkej. *(Vstane a zapíná hlasitou hudbu, položí se vedle ní a znovu se začínají líbat. Ozvou se rány na dveře. Milostná předehra znovu ustává)*

Sousedka: *(buší na dveře, je za scénou)* Proč ta muzika dělá takovej kravál?

Adam: Ještě není deset!

Sousedka: *(za scénou)* Deset nedeset, tady bude ticho!!! Mý děcko nemůže usnout.

Adam: *(vztekle se zvedá)* Tak já ho uspím. Jak já ho uspím...

Anežka: *(zadrží ho)* Nech toho, Adame, to nemá smysl. *(Adam znovu spadne na pohovku, chvíli sedí, Anežka vstane a ztiší hudbu)* Měli bychom si najít nějaké jiné bydlení...

Adam: Ale kde? Vždyť to je zázrak, že jsme tu garsonku sehnali bez zálohy. Kdyby nepotřeboval prachy na chlast, tak by nikdy nesouhlasil. Co si tak asi můžeme pronajmout za sedm táců?

*Pokouší se ji obejmout.*

Anežka: *(vymkne se z jeho objetí)* Víš co? Napiš mi ten domácí úkol a já půjdu usmažit ty hamburgery. *(vstane a odchází do neviditelné kuchyně za scénou)* Mohla bych je dneska udělat s tymiánem. *(odchází, Adam zůstane sám. Bezradně sedí. Z levé strany je slyšet pláč nemluvněte, z druhé zase manželská hádka)* Máš pravdu, měli bychom si najít něco jiného...

## SCÉNA 10

*Levá strana scény. Byt manželů Žitomirských. Halina prostírá stůl pro dvě osoby. Ozve se zvonění. Jde do předsíně.*

Halina: *(za scénou)* Prosím, prosím... jen pojd'te dál. Sousedky, rozumíte. Nechci, aby mě pomlouvaly... Manžel není doma a... *(vchází s Eduardem)*

Eduard: A kde je váš ctěnej manžel?

Halina: V bažinách. Manžel dostal stipendium na studijní cestu do USA. Do bažin Louisiany. Sleduje tam námluvní tance tamních komárů.



- Eduard: Rozumím.
- Halina: (*nervózně*) Je to pro mě taková nezvyklá situace, nechtěl byste se raději se mnou sejít na nějakém neutrálním místě...
- Eduard: Ale prosím vás... já už mám těch neutrálních míst plný zuby. Každý den jsem na nějakým neutrálním místě... A navíc ta vaše ryba poslední...
- Halina: Ano, rozumím. Hned vám přinesu něco k jídlu. Udělala jsem šunkofleky z uzenejch žeber...
- Eduard: Jó, tak z uzenejch žeber? No to je skvělý.
- Halina: Sedněte si, prosím... (*Eduard si sedne*) Doufám, že se na mě nezlobíte díky tomu našemu poslednímu setkání. To víte, všem nám tak trochu ujely nervy. Všechno to přišlo tak najednou...
- Eduard: No, nebylo to zrovna košér, ale zato ta rybička... ještě dneska se mi sbíhají sliny.
- Halina: Děkuji. Hned vám to přinesu. (*odchází do kuchyně, zazvoní Eduardův mobil*)
- Eduard: Ano? (*šeptem*) Nic mi neval do hlavy. Vezmi tu es pé zetku z toho Renaulta... Nekecej a dělej... (*vchází Halina a přináší jídlo*) Teď nemůžu mluvit (*vypíná mobil a k Halině*) promiňte, práce...
- Halina: Rozumím. (*servíruje jídlo na stůl, usedá., začínají jíst*) No.. a teď k věci. Chtěla jsem se s vámi setkat, protože jste vypadal jako soudný a... energický člověk... Měla jsem takový dojem. Můj manžel odcestoval, hodil mi všechno na hlavu. A tak... nemáme na Adama žádný vliv. Je to dobrý člověk, ale velmi nepraktický.
- Eduard: (*zalyká se*) Ano, všiml jsem si.
- Halina: A tak mě napadlo, že byste s tím mohl něco udělat. Najít nějaké řešení. Od své kolegyně vím, že Adam odešel ze školy. Bydlí někde na Jižním městě. Věřím, že mě pochopíte. Víte, já proti vaší Anežce nic nemám, ale nezdá se mi, že by mohli s Adamem tvořit nějaký ideální pár. Ona má určitě své finanční nároky...
- Eduard: (*s jídlem v puse*) No, tak to teda má...
- Halina: No právě. A můj syn je po svém otci tak nepraktický. Jenomže aspoň si musí udělat maturitu. Budete se mnou souhlasit, že se s tím musí něco udělat?
- Eduard: Samozřejmě. Dám s ním řeč! Navíc na mě Hladík pořád naléhá.
- Halina: (*nedůvěřivě*) Co na vás tak naléhá?

Eduard: Ale nic, to není důležitý.

Halina: A tak vás moc prosím, abyste přemluvil Anežku, aby se vrátila domů. Pak se Adam určitě vrátí domů též.

Eduard: Máte pravdu. Pokecám si s ní. Už to trvá moc dlouho. A ten chlap tak trpí...

Halina: Kdo trpí?

Eduard: Robert... ale to není důležitý. Ty šunkafleky jsou skvělý.

Halina: Opravdu? To jsem ráda.

Eduard: Fakticky skvělý... moje stará to s tím vařením trochu přehání...

Halina: Ano? Ale vždyť přece měla mít ten kulinářský program na satelitu?

Eduard: Jo. Zkoušela to... ale neudělala kamerovky. Třikrát. Dost těžce to nesla...

*Na druhé straně scény je vidět Elvíru, jak prožívá svou depresi, pláče do polštáře, hroutí se a tak dále...*

Halina: To je mi líto...

Eduard: Jo... prozradím vám malý tajemství. Ona vaří přímo hrozně. Chutná to jako ty nejodpornější obědy v restauracích.

Halina: *(vychytrale)* Pokud se vám podaří tu nepříjemnou situaci vyřešit, tak vás pozvu na jatýrka. To je moje specialita.

Eduard: Opravdu? Tak já to vyřeším raz dva. Můžete bejt úplně klidná.

*Vrací se k jídlu.*

## SCÉNA 11

*Byt Adama a Anežky. Anežka sedí na úkoly. Klepání na dveře. Anežka vstává a otevírá.*

Anežka: *(za scénou)* Táto?

Eduard: *(vchází)* Ježíšmarjá! A sakra! *(rozhlíží se po garsonce a nevěří svým očím.)*

Anežka: *(vchází za ním)* Proč tak vzdycháš?

Eduard: Tak v takovém kotci ty bydlíš?! Myslel jsem na všechno možný, ale tohle ne...

Anežka: Nám to stačí.

Eduard: Ježíši!

Anežka: Jak jsi mě našel?

Eduard: Sleduju tě už od školy. Ježíši! Smiluj se mé dítě...

Anežka: Proč? Má to svoje výhody.

Eduard: Nedělej blbou. Spakuj se. Vracíme se domů.

Anežka: Ne! Raději budu bydlet s Adamem v tomto... *(na chvíli se odmlčí)* hnízdečku, než s vámi.

Eduard: Anežko... poslyš. Situace je velmi vážná. Matka brečí, že zanedbáváš ty... castingy. Robert brečí. Pořád volá a říká, že na tebe bude čekat. Jeho otec mi vyhrožuje, že mi to místo v tom zastupitelstvu nedá. A vona ještě tak skvěle vaří...

Anežka: Nevím, o čem mluvíš. V každém případě se domů nevrátím. Nechci se pořád dívat na mámu, která věčně sedí u televize a na tátu, který pořád visí u telefonu na erotických linkách...

Eduard: Co? *(rozhlíží se kolem, šeptem)* Jak to víš?

Anežka: Viděla jsem úcty. *(Eduard mlčí)* A teď mě neruš, musím se učit.

## SCÉNA 12

*Byt manželů Žitomirských. Eduard sedí u stolu s Halinou, a jedí sekanou.*

Halina: No a co?

Eduard: Jde to těžko. Postavila si hlavu. Docela se jí ten váš tymián dostal do hlavy. Řekla, že si váží tepla rodinného krbu, ale že její láska je silnější.

Halina: Tak co budeme dělat? Nechtěl byste si v tom případě... zkusit promluvit s Adamem? On se mnou mluvit nechce.

Eduard: Rád. Dám s ním řeč.

Halina: Jenom na něho nebuďte moc hrubý. Náš chlapec je takový citlivý.

Eduard: Jo, dám s ním řeč. Pokecám s ním.

## SCÉNA 13

*Byt Adama a Anežky. Adam a Eduard stojí uprostřed pokoje.*

Eduard: Nech ji, ať se vrátí domů.

Adam: Já ji tu nedržím.

Eduard: Nejraděj bych ti, ty smrkáči, jednu vrazil za to, že mou dceru nutíš žít v takovém sajraju, ale slíbil jsem tvý... no, to není důležitý.

Adam: Brzy se budeme stěhovat.

Eduard: No, už to vidím. Poslouchej, mladej... já ti dám takovou nabídku. Dám ti sto tisíc a ty ji necháš bejt, jo? *(otevře peněženku naplněnou bankovkami těch nejvyšších hodnot)*

Adam: Prosím?

Eduard: Tak sto třicet.

Adam: Odejděte, prosím.

Eduard: Poslouchej, vona to tady dlouho nevydrží. Pošle tě k vodě. A tak aspoň budeš mít foršus do začátku. Nebudeš se muset vracet ke starejm, pronajmeš si někde nějakou slušnou garsonku, budeš si moct psát, co chceš...

Adam: Odejděte, prosím.

Eduard: Ty jseš nákej tvrdej. Tak dvě stě. Ale mám podmínku: už se na ni ani nepodíváš. Jestli ji porušíš, všechno jí řeknu.

Adam: Tak už běž do prdele!

Eduard: Tak takhle ty na mě... *(zastaví se na odchodu)* Dobrá, ještě se uvidíme.

#### SCÉNA 14

*Byt manželů Žitomirských. U stolu sedí Halina a Eduard. Jí telecí.*

Halina: A co?

Eduard: *(s plnou pusou)* Jsou s ním problémy. Dal jsem s ním řeč, ale... je nějaký divnej.

Halina: Co budeme dělat?

Eduard: Pošlu na něho „Bonze“ a „Malýho“... to znamená... kolegy.

Halina: A co pak?

Eduard: Promluví mu do svědomí...

Halina: A jak? To na něho chcete poslat nějaké bandity, aby ho zabili?

Eduard: Jaký bandity... nikdo jim nic nedokázal. Občas dostali jenom nějakou tu pokutu. A neříkám, že by mu měli rozbít hubu... jenom by ho trochu vystrašili...

Halina: Ne, tak to ne... mimo jiné.... To je vyloučeno.

*Zazvoní mobil. Eduard ho zvedne.*

Eduard: Ano... *(na tváři zděšení)* Jak to rozbil? Ježíši! Ježíšmarjá!... Sedí? Ježíši!... Ne... teď už to nemá význam.

*S mrtvolným výrazem ve tváři se zvedá a loučí se.*

Halina: Co se stalo?

Eduard: Tragédie. Hladíka zavřeli.

Halina: Toho poslance. Říkal jste přece, že má imunitu.

Eduard: Tu mu seberou. Máte pořád ještě tu whisky? Musím se něčeho napít.

*Halina odejde k baru, vytáhne lahev a skleničku. Eduard jí obojí mále vytrhne z rukou, nalije si sklenici a vypije ji na ex.*

Halina: Pozor. Proč mu ji seberou?

Eduard: Ožral se a vjel autem do zavřenejch vrat senátu. Rozbil závoru...

Halina: Takové věci se občas stávají a nikomu se nic nestane.

Eduard: A sejmul jednoho chlápka.

Halina: Advokát ho z toho vyseká.

Eduard: Nevyseká. Ten chlápek – to byl předseda senátu... Právě si chtěl zaběhat...

Halina: No, to je opravdu...

Eduard: *(rozpačité)* A takovej kšeft byl na cestě, takovej kšeft... Měl mi zajistit to místo v představenstvu. Dodávky vládních vozů. To by byl zlatej byznys a ne ty zasraný vojetiny. Víte, jak teď jdou vojetiny těžko na dobyt?! A jak mě ti lidi serou?! Všichni, co měli v hlavě nějakej mozek, tak odjeli Irska nebo do Anglie. A ti, co zůstali, nerozumějí ničemu! Říkám jim: vyměň si ty čísla a ten blbec přepisuje techničák propiskou... *(uklidňuje se)* Ale to není důležitý. *(Nalévá si druhou sklenici a opět ji hodí do sebe.)* A proč to vlastně všechno dělám?! Proč? Žena pořád sedí doma a čučí na bednu. Dobře, že máme dvě, protože bych se už nemohl koukat ani na fotbal... *(je už lehce opilý)* Já vám prozradím jedno tajemství: já zas nejsem tak přetíženej, ale já prostě nemůžu doma nic dělat. Ta moje stará mě tak leze na nervy, tak leze na nervy, že...

Musím vypadnout a bejt z domova co nejdýl. Jak bych to tak řek – já prostě musím utíkat z baráku. (*rozpláče se*)

Halina: A co mám říkat já... když už o tom tak mluvíme, já si taky nemám se svým manželem o čem povídat. On prostě neustále mluví jenom o těch svých muškách a komárech...

Eduard: Já s váma cejtím... A proč si pořád ještě vykáme? Připijem si!

Halina: Když já nepiji.

Eduard: No, ale výjimečně...

Halina: No tak dobře... Manžel je stejně v bažinách... (*nalévá si*) Halina.

Eduard: Eduard... (*znovu ho to chytne*) Bože můj, Hladík sedí...

Halina: Já chápu vaše... tedy tvoje rozhořčení. Ale doufám, že přes všechny nové okolnosti nepřestaneš...

Eduard: Co? Ach to... to už nemá význam. Všechno je v čudu. (*málem se rozpláče*)

Halina: (*otřesená*) Jak to... ty jim dovolíš, aby bydleli spolu?

Eduard: (*opilý*) Ále, ať si žijou, jak chtěj! Jen ať poznaj, jak se těžko vydělává na krajíc chleba!

Halina: No ne... ty ses opil.

Eduard: Rychle jim ten chlebiček zhořkne...

Halina: Ne, ne... já už nemohu čekat. Adam už i tak ztratil tři týdny a přitom je v maturitním ročníku.

Eduard: Dožene to. Je to šikovnej kluk.

Halina: Ne, ne... (*chladně*) No tak co, když rezignuješ... když rezignujete, pane, tak... (*popadne talíř*) Už jste skončil?

Eduard: (*střízliví*) Halinko, co se stalo?

Halina: Nic... Myslela jsem, že jste opravdový muž. Ale spletla jsem se. Prosím vás abyste to bral jako náš oběd na rozloučenou.

Eduard: Co? Ne, ne. Já jsem říkal, že rezignuju? V životě nikdy! Jenom jsem si pomyslel nahlas, že to tam v tom doupěti stejně dlouho nevydržej. Neboj, něco udělám.

Halina: Opravdu?

Eduard: Opravdu, opravdu...

Halina: *(za chvíli)* Věřím ti.

Eduard: To je dobře... Víš, Halino, já cejtím, že nás ty společný problémy takovejším nějakým nezvyklejším způsobem sblížily...

Halina: To je pravda... také to tak cítím.

Eduard: *(přisouvá se k ní)* Halino, ty jseš pořád ještě zatraceně hezká ženská. Kdybys o sebe trochu víc dbala a koupila si kontaktní čočky... *(pokouší se ji políbit)*

Halina: *(odvrací hlavu)* Ale kdež, co to říkáte... tedy vlastně, co to říkáš, Eduarde... a co můj muž?

Eduard: *(vášnivě)* Halino...

Halina: Ne.. ne... to by byl hrozný hřích.

Eduard: No tak, nebuď taková... *(znovu se ji pokouší políbit)*

Halino: Ne, ne... až když zařídíš tam to...

Eduard: Zařídím. Jako že je Bůh nade mnou!

## SCÉNA 15

*Byt Adama a Anežky – už to není taková nora, jako dříve, ale byt s hezkým a prostorným interiérem. Stojí teď uprostřed pokoje a radují se z toho, jak vypadá.*

Anežka: Tak co?

Adam: Nádherné...

Anežka: Že? Já se tak těším, já se tak těším. *(Obejme Adama a líbá ho. Ale Adam je nějak zdrženlivý)* Co je s tebou?

Adam: Nic, nic... jak jsi to sehnala?

Anežka: Od známých. Odjeli pracovat do Irska, a tak jsem je poprosila, aby nám to tady přenechali.

Adam: A proto jsi s nimi podepsala smlouvu?

Anežka: Víš, oni jsou takoví strašní formalisté.

Adam: *(nedůvěřivě kroučí hlavou)* Kde jsi vzala peníze na zálohu?

Anežka: *(po chvíli)* Měla jsem ještě nějakou rezervu. Na nejhorší časy.

Adam: Nejhorší časy jsme trávili na Jižním městě! Kdybys měla peníze, tak bys už je vytáhla! Nekecej!

Anežka: No tak dobře... dostávám je od mámy.

Adam: Ne.. nevěřím. Říkala jsi, že po té nešťastné návštěvě je proti nám.

Anežka: Dala se přesvědčit.

Adam: *(nedůvěřivě)* Vymlouváš se.

Anežka: *(kapituluje)* Tak dobře... něco ti ukážu.

*Vytahuje ze skříňky kazetu nebo DVD a vkládá nosič do odpovídajícího přehrávače. Na obrazovce se objeví Elvíra v bílé zástěře stojící před kuchyňským stolem.*

Elvíra: *(z obrazu)* Vážení přátelé, vítám vás u našeho nového pořadu o vaření... Dneska vám ukážu, jak se jí... Dneska vám tedy ukážu, jak se připravuje jídlo... ale to neznamena samozřejmě, že jakékoliv jídlo, ale jak se připravuje salát z cibule „Trouve de Bias“... Vezmeme cibulku *(cibulka jí padá se stolu na podlahu)* promiňte,... ty cibulky jsou takové kulaté... *(ohne se, cibulku sebere a utře ji rukávem)* ... tak, už ji tady máme... nakrájíme ji... *(řízne se do prstu)* Ježíšmarjá! Doktora! Je tady někde lékař? Můj prst!

*Anežka vypíná přehrávač.*

Anežka: Dále je to ještě větší legrace, ale jako ukázka to stačí.

Adam: A co?

Anežka: Řekla jsem jí, že když mi nedá žádné peníze, tak tu nahrávku pošlu na YouTube.

Adam: Jak to... ty vydíráš vlastní matku?

Anežka: Jaképak vydírání... chráním ji před kompromitací.

Adam: Ne, ne... takhle to nemůže být... Domluvili jsme se jinak.

Anežka: Spousta věcí měla být úplně jinak. A co... měli jsme zůstat v té otřesné díře? A na nic lepšího nemáme. Kolik si tak vyděláš u těch svých hamburgerů?

Adam: Dobrá, změním práci.

Anežka: A co budeš dělat?

Adam: Nic zvláštního, ale určitě se někde vydělat dá...



Anežka: Ale kde?

Adam: Budu číšníkem v nočním baru. Jeden už mi padl do oka.

## SCÉNA 16

*Byt manželů Žitomirských. Halina je sama, telefonuje.*

Halina: Hezký byt?... Ale odkud...? Tvoje žena ti zabránila, aby ses mezi ně pletl? Musím ti něco říci, Eduarde, že jsi mě velmi nepříjemně překvapil... Velmi nepříjemně.... Ne, ne.... Za takové situace již žádná holoubátka nebudou. Tady není o čem mluvit. Loučím se s vámi. *(pokládá telefon)*

## SCÉNA 17

*Byt Adama a Anežky. Anežka se mračí.*

Adam: Prostě jsem unavený.

Anežka: Já rozumím... dělat číšníka, to je strašně těžká práce...

Adam: Kdybys to jenom viděla. Běhám pořád od stolku ke stolku...

Anežka: Škoda, že se na to nemůžu jít podívat.

Adam: Ježíši, už jsem ti to přece vysvětloval.

Anežka: Proč do toho nočního klubu nemůžu nikdy jít?

Adam: Styděl bych se. A navíc, je to tajný klub.

Anežka: Tajný?

Adam: Víš, podepisuje se tam takový závazek...

Anežka: Že tě nesmí vidět nikdo nepovolaný, ano? Jak se tam ukazuješ nahý.

Adam: Ne nahý, jenom v tangách... *(zarazí se)* Jak to víš?

Anežka: Ty podvodníku! Pracuješ jako striptér! Tančíš svlečený a hysterické báby ti tam strkají peníze pod slípy!

Adam: Jak to víš?

Anežka: Moje máma tě tam viděla...

Adam: Ach tak... ta tvář mi byla nějaká povědomá...

Anežka: Vrazila ti pod plavečky stovku.

Adam: Abych pravdu řekl, taky tam toho mohla vrazit víc.

Anežka: A to je všechno, co mi na to řekneš? Pracuješ jako mužská kurva!

Adam: Jaká kurva? Miluju tanec. A když mi za to ještě dávají peníze...

Anežka: Takové peníze já nechci.

*Začíná se balit.*

Adam: Anežko, co to děláš?

Anežka: Začínám se balit. Nemůžu žít s člověkem, který prodává své tělo...

Adam: Ano... prodávám... No a co... to je lepší žít z vydírání své vlastní matky?

Anežka: Nevím. Já už nevím. Tak to být nemělo. Měl jsi psát...

Adam. A kdy jsem měl psát, když jsem buď smažil hamburgery a nebo jsem za tebe psal úkoly?

Anežka: No právě.

Adam. Co – no právě?

Anežka: A ještě si na mě ve škole strašně zasedli... to bude určitě práce tvé matky. Možná mě ani nepustí k maturitě.

Adam: To určitě... raději už běž...

Anežka: Je mi to líto, Adame.

*Adam mlčí. Anežka odchází.*

## SCÉNA 18

*Levá strana scény. Byt manželů Žitomirských. Halina a Eduard sedí u stolu.*

Halina: Ty jsi skvělý? Jak jsi ji dokázal přesvědčit?

Eduard: No, jak... trvalo to sice dlouho, ale nakonec otcovská autorita zvítězila...

Halina: Ty jsi obdivuhodný...

Eduard: Nó... (*obejme ji*)

Halina: (*vymyká se mu z objetí*) Ach ne, ne, ne... co když se Adam vrátí?

Eduard: No právě. Zařídil jsem to přece. Říkala jsi...

Halina: A co když se vrátí každou chvíli? A přistihne nás v takové situaci? Ne, ne...  
(*Eduard si rozzlobeně sedá*) Ale hned ti přinesu ta jatýrka...

*Eduard nevypadá na to, že by ho to uspokojilo.*

## SCÉNA 19

*Adamův byt. Stejný, jako v předešlé scéně. Povídá si s matkou.*

Halina: Proč se nechceš vrátit domů? Teď, když tě ta špatná holka opustila...

Adam: Jak to – opustila? Rozešli jsme se po vzájemné dohodě.

Halina: To je jedno. Hlavně, že jste se rozešli. Takže, teď už ti nic nebrání, aby ses mohl vrátit domů...

Adam: Brání. Vy.

Halina: Nerozumím.

Adam: Nechci se vrátit domů. To se mám pořád koukat na to, jak zacházíš s tátou, jak se sebou táta nechá orat...

Halina: Prosím? Já, že se chovám ke tvému otci nějak špatně? Nepřeháněj. Vždycky má teplé jídlo. A to, že občas... mu připomenu něco o tom, kolik vydělává, co má být? Chtěla bych, abychom si alespoň za nějakou dobu žili trochu lépe...  
(*Adam mlčí*) Tak dobře. Budu se k němu chovat lépe. Už mu nikdy nebudu říkat, že je poslední obětí. (*Adam mává rukou*) Už to ode mě nikdy neuslyší...

Adam: Ne.

Halina: (*po chvíli*) Adame, ty jsi tak rozhozený... deprimovaný tím rozchodem... nesmíš být sám... opravdu se musíš vrátit domů...

Adam: Nejsem rozhozený. Že nevydržela... no, není to samozřejmě moc příjemné. To je těžké. Ale, koneckonců, to byla jenom záminka, jak se od vás odtrhnout. Už se nevrátím.

Halina: (*po chvíli*) No tak dobře. Je to těžké. Ale aspoň by ses mohl vrátit do školy?

Adam: Ne, proč?

Halina: Jak to, proč? Abys udělal maturitu a mohl studovat práva...

Adam: Mám jiné plány.

Halina: Jak to, plány? Co teď děláš? Čím se vlastně živíš?

Adam: Bylo by lepší, kdybys to nevěděla...

Halina: Proč? Jen mi to řekni, neboj se. Já jsem stará skautka, vydržím všechno...

Adam: Tak tedy. *(nakloní se k ní a něco jí šeptá)*

Halina: Ty žertuješ? Děláš si legraci, je to tak? *(Adam zakýve hlavou na znamení záporu. Halina omdlí)*

Adam: Neříkal jsem to? *(začíná ji křísit)* Mami, mami! *(Halina se opět probere)* Nesmíš si to tak brát, mami. To je jenom dočasné zaměstnání. Podívej se, mami, jednou na mě budeš ještě hrdá...

Halina: *(odstrčí ho a vstane)* Nedotýkej se mě. *(dramaticky)* Tak dobře, ať už se děje, co chce...

*Odchází. Tma. Ve tmě je slyšet hlasy.*

Eduard: Halino...

Halina: *(Vzdychne si)* Právě jsem ztratila vlastního syna... No dobře, no tak dobře. Ale zhasni.

## PAUZA

## SCÉNA 20

*Byt manželů Žitomirských. Halina pobíhá kolem stolu. Už nosí kontaktní čočky místo brýlí. Vchází Ludvík s kufry, je celý obvázaný.*

Ludvík: Tak jsem doma, miláčku...

Halina: Ježíší! Co se ti stalo? *(polibky na přivítanou)*

Ludvík: Pokousali mě komáři, kteří se vyskytují v bažinách Louisiany. Jsou to docela agresivní potvory. Ale to nic, to se zahojí. Přivezl jsem ti regionální kroj z oblasti Mississippi a místní sošku Krista... *(vytahuje dárky)* A ještě zvětšený model zlatozrné mušky *(vytahuje ošklivý, velký model mouchy)* Podívej se, nemá imponující rozpětí křídel?

Halina: *(s odporem model převezme)* Ano, velmi široké. *(hodí jej na skříň)*

Ludvík: Proč nenosíš brýle?

Halina: Koupila jsem si kontaktní čočky. *(odebírá zbylé dárky)* Děkuji.

Ludvík: Adam ještě není doma? Mám pro něho disky s hudbou Indiánů kmene Nawahů. Velmi zajímavé zvuky.

Halina: Adam... co nadělám... tady není. A řekl, že dlouho nebude. Rozhodl se, že se osamostatní.

Ludvík: To znamená... co teď konkrétně dělá? (*Halina se mu nakloní k uchu a chvílku mu tam šeptá. Ludvík se zájmem naslouchá*) Děláš si legraci?

Halina: Ne.

Ludvík: No... vždycky dobře tančil. Nevím, po kom to má, ale tančil skvěle...

Halina: Náš syn se, s prominutím, živí jako prostitut, a ty se necháváš unést jeho tanečním talentem.

Ludvík: Vždyť jsi ho sama posílala do baletní školy. I když brečel...

Halina: V tom je snad nějaký rozdíl! (*Ludvík mlčí*) No tak dobře... To, jak se k tomu stavíš, mě jenom utvrzuje v tom, že moje rozhodnutí bylo správné.

Ludvík: Jaké rozhodnutí?

Halina: Já... (*stydlivě*) ... někoho mám.

Ludvík: (*s obrovským překvapením*) Ty? (*po chvíli*) Ne, děláš si legraci...

Halina: Ani v nejmenším.

Ludvík: Kdo to je?

Halina: Podnikatel. Vážený, odpovědný, finančně nezávislý, operativní...

Ludvík: Tomu nevěřím.

Halina: Já vím. Nemůžeš tomu uvěřit. Ale stalo se. Tak dlouho jsi tu nebyl, a já... Ne, nemusíš mi říkat, že je to nemorální, že je to hřích. Pan farář mi to řekl taky. Ale já... chci s ním začít nový život. V situaci, kdy od nás Adam odešel, už nevidím žádný smysl v tom, abychom... Odpustíš mi to?

Ludvík: Ne, ale odpouštím.

Halina: (*položí mu ruce na ramena*) Opravdu? Vždycky jsem věděla, že jsi ušlechtilý člověk.

Ludvík: No víš... jestli je ten vztah upřímný... z obou stran... tak... vám nebudu stát v cestě...

Halina: Věděla jsem, že se na tebe mohu vždycky ve všem spolehnout. Možná jsem ti to neměla říkat, když jsi tak strašně pokousaný, ale...

Ludvík: Ne, to nic... to se zahojí.

Halina: Věř mi, že to pro mě nebylo lehké rozhodnutí.

Ludvík: A co je s Adamem? *(nepřesvědčivě)* Mohl bych si s ním popovídat?

## SCÉNA 21

*Opět byt manželů Žitomirských. Na stole leží celá souprava zkumavek a dalšího výzkumného vybavení, svědčící o tom, že tu někdo intenzivně vědecky pracuje. Vchází Elvíra a Ludvík.*

Elvíra: Omlouvám se, že jsem se k vám tak pozvala...

Ludvík: Ne, to nevádí... prosím, pojďte dál... Kávu nebo čaj?

Elvíra: Raději bych něco silnějšího.

Ludvík: Je tu ještě nějaký zbytek whisky... Může být?

Elvíra: Ano, prosím... *(Ludvík nalévá)* Určitě už víte o mém Edovi a vaší ženě?

Ludvík: Ano. Cestou dedukce jsem došel k tomuto poznání.

Elvíra: Eduard se odstěhoval. Bydlí ve dvojdomku na Spořilově.

Ludvík: Ano, moje žena něco naznačovala...

Elvíra: A co na to říkáte? Vy to nesete tak lehce?

Ludvík: A co mám dělat? Když se mají opravdu rádi?

Elvíra: Ale... tak to prostě nemůže být. Opustit ženu ve středním věku... Sedím sama v tom velkém domě... jenom ta televize mě zachraňuje... právě teď' ... mohla bych se podívat na konec „Žáru mládí“?

Ludvík: Samozřejmě. Koupil jsem si nový velký televizor.

Elvíra: *(dívá se na hodinky)* I když to už vlastně nemá cenu... přiznám se, že vám závidím. Vy to berete tak klidně, že vás vaše žena opustila?

Ludvík: No co. Stoikové v takových situacích říkávají...

Elvíra: Ach ano, stoikové...

Ludvík: Prosím vás, neodsuzujte mě za to, že jsem to přežil tak lehce. Když mi žena oznámila své rozhodnutí, byl jsem velmi ošklivě pokousaný. Nějaká péče by se mi tehdy moc hodila. Ale když jsem se nad tím vším pořádně zamyslel, došel jsem k názoru, že *adictio non possare*... že to není tak špatné...

Elvíra: A to znamená co?

Ludvík: To je takové znamení, že je třeba začít nový život... v soužití s mou ženou jsem uvadal... potřebuji úplně jinou ženu, než je ona. Moderní, nezávislou, asi takovou, jako vy...

Elvíra: Moment... to znamená...

Ludvík: Mohli bychom... udělat svéráznou výměnu. Mohla by být velmi inspirující.

Elvíra: To znamená... že já a vy?

Ludvík: Ano.

Elvíra: Ale prosím vás... pane Ludvíku, vám asi přskočilo, já si vaší vědecké práce velmi vážím, ale... rozumíte... s mým manželem jsem si zvykla na určitý životní standart, který... kterého... víte, co myslím... z těch mušek...

Ludvík: Paní Elvíro! Ubezpečuji tě, že z těch mušek nebo eventuálně z komárů je možné celkem dobře žít.

Elvíra: Nechtějte mě rozesmát, pane Ludvíku...

Ludvík: Paní Elvíro... já vašim pochybám rozumím. Ale, prosím vás, vyslechněte mě. Během svého stipendijního pobytu ve Spojených státech se mi otevřely oči a navíc, jak bych to tak řekl, naprosto jsem změnil svůj názor na tento svět. Navíc mě američtí kolegové poučili, že smysl vědecké práce nevede k poznání absolutní pravdy... ale že ta pravda má smysl pouze v tom případě, kdy najde své praktické uplatnění. V souvislosti s tím jsem se rozhodl přeorientovat svůj výzkumný program na směr čistě utilitární... (Ludvík má na mysli na směr vedoucí k jeho vlastnímu prospěchu – viz slovník cizích slov)

Elvíra: Já rozumím. Utilitární. Ale co s tím mám společného já?

Ludvík: Paní Elvíro, copak mi nerozumíte, že právě v této etapě mého osobního vědeckého a odborného vývoje potřebuji takovou ženu, jako jste vy... která by mohla poskytovat tvůrčí impulsy...

Elvíra: Ne, ne, pane Ludvíku. Až budete vydělávat tolik, co můj muž před čtyřmi lety, tak si můžeme popovídat o těch... impulsech.

Ludvík: Udělám pro to všechno (*Padá před ní na kolena*) Věřte mi, prosím!

Elvíra: Ale pane Ludvíku, co to děláte? Prosím vás, vstaňte.

Ludvík: Elvíro!

Elvíra: Ne, ne, Ludvíku... promluvíme si o tom možná někdy jindy... Raději mi povězte... Jestli tomu dobře rozumím, tak nemíníte přesvědčit svou ženu, aby nechala mého muže na pokoji?

Ludvík: To ne! To ne! V žádném případě.

Elvíra: Rozumím. Už je mi to jasné. Ale já to tak nenechám... Já to tak nenechám...

## SCÉNA 22

*Byt Haliny a Eduarda. Elegantně oblečený Eduard telefonuje mobilem. Je velmi nervózní.*

Eduard: Jak to... kontrola? Zabavili tři káry? A kurva!

Halina: *(za scénou)* Eduarde!

Eduard: Musím končit... *(končí hovor)*

*Vchází Halina. Je oblečená velmi elegantně.*

Halina: Edo! Pospěš si, nebo přijdeme pozdě.

Eduard: Slituj se nade mnou, koťátko, zase ta opera...

Halina: Žádná opera, je to jenom balet.

Eduard: Když já mám dneska, rozumíš, takový drobný potíže v práci a musím bejt pořád na telefonu... na takový, rozumíš, horký lince... A ty zase určitě poručíš, abych ten telefon vypnul, tak jako posledně.

Halina: To mi ani nepřipomínej. Myslela jsem, že se hanbou propadnu. Mario Veruccio končil árii Wandolfa a tobě v kapse začne něco zvonit... a potom jsi začal telefonovat na celý sál, jako by nic...

Eduard: Ano, nebylo to správné... Díky tomu pěvci jsem skoro nic neslyšel.

Halina: Vypni ho raději hned, protože potom na to zapomeneš.

Eduard: Kdy... ale já opravdu musím být dneska v kontaktu... Mohli bysme raděj zůstat doma... udělala bys večeri... takovou, jakou dokážeš jedině ty...

Halina: V žádném případě. Proto jsem zbůhdarma nevyhodila čtrnáct stovek za lístky, abychom zůstali doma.

Eduard: Čtrnáct stovek? Za balet? No to je... no to je neskutečný.

Halina: Pospěš si, nebo přijdeme pozdě... Eduarde!

*Odcházejí.*

Hlas: *(za scénou)* Pan Eduard Kepka? Půjдете s námi.

Halina: Pánové, omlouvám se vám, ale pospícháme. Jdeme do Národního divadla.



Eduard: *(za scénou, rychle)* Halino, nech toho... rád s těmi pány půjdu... i když ty klepeta jsou úplně zbytečný...

Halina: Pánové, pro tohle jsem necinkala v listopadu na Václaváku klíči!

### SCÉNA 23

*Bývalý byt manželů Kepkových.*

*Elvíra se dívá na televizi. Anežka přichází přes pokoj.*

Elvíra: Anežko, to je dobře, že jsi tady. Podívej se, dělají casting na nový zamilovaný seriál...

Anežka: Já nechci chodit na žádné zasrané castings! Už jsme se přece domluvily. Že se vrátím domů jenom v tom případě, že už nikdy to slovo nevy pustíš z pusy!

Elvíra: Omlouvám se, já vím... ale tak mě napadlo, že... že jsi už možná změnila názor...

Anežka: Ne!

Elvíra: No tak dobře, dobře... Co se stalo? Jsi taková podrážděná...

Anežka: Ale... ta slohová práce mi nějak nejde...

*Právě v tom okamžiku zazní z televize: „vyšetřovací vazba byla rovněž uvalena na Eduarda K., který je podezřelý ze spolupráce s gangem, jemuž pomáhal prodávat odcizená vozidla“...*

Anežka: Ježíši! Táta...

Elvíra: Ano, táta, táta. Díky ní hluboce klesl...

Anežka: Mami! Copak tomu nerozumíš? Zavřeli tátu!

Elvíra: Raději později, než vůbec.

Anežka: Co to říkáš?!

Elvíra: Říkám, že ho měli klepnout přes prsty za tu jeho kriminální činnost už dávno.

Anežka: *(za chvíli)* Mami, podívej se na mě. Ty jsi... ty jsi... udala tátu?

Elvíra: Ty hned udala, udala... jenom jsem informovala odpovědné úředníky.

Anežka: Jak jsi to mohla udělat? Dřív ti to nevadilo a teď, když tě pustil k vodě...

Elvíra: Ta jeho kurva nebude žít za moje peníze!

Anežka: Tak dobře! (*Jde k policičce s videokazetami nebo DVD nosiči, vytáhne jeden z nich a odchází*)

Elvíra: (*prudce vyskočí*) Co chceš dělat? Anežko! (*běží za ní*) Vrať mi to! Anežko!

*Obě dvě mizí ze scény.*

## SCÉNA 24

*Byt manželů Žitomirských. Ludvík stojí za stolem se svými laboratorními přístroji. Stojící Halině nevěnuje pozornost.*

Halina: Ludvíku... Opravdu mi už nedáš žádnou šanci? Já vím, že jsem udělala chybu. Farář mi to taky říkal. (*Ludvík jí stále nevěnuje pozornost*) Pochop to... bylo to šílenství...

Ludvík: (*roztržitě*) Ne, ne... proč? Velmi dobře, udělala jsi velmi dobře...

Halina: Pochop to, byl jsem na tebe vzteklá, že jsi mě tady na to všechno nechal samotnou. Neměla jsem žádnou pomocnou ruku. Adam se pak stejně do školy nevrátil a celý svět se mi zhroutil... Jenomže později jsem si to všechno rozmyslela a...

Ludvík: Ano, vím, vím... Poslyš, velmi se ti omlouvám, ale teď mám moc práce. Pracuji nad nesmírně zajímavým vědeckým programem...

Halina: Dobře. Rozumím! (*dramaticky*) Budu tedy dále nést svůj kříž.

*Potácí se a odchází.*

## SCÉNA 25

*Byt manželů Kepkových. Televize je zapnutá.*

Elvíra: (*pláče*) Jak jsi jenom mohla? Tak zesměšnit svou vlastní matku... (*Anežka píše něco na kartičku*) Co mi to tu píšeš? (*vezme si od ní kartičku a čte*) „To byl jenom začátek. Následovat bude ještě druhý a třetí díl“. Ach! (*padá na pohovku*)

Televizor: Vítáme vás v dnešním klubu čtenářů, kde dnes budeme křtít prvotinu mladého spisovatele Adama Žitomirského s titulem „Láska v go go klubu“. Jak shodně tvrdí všichni kritikové, kteří se na dnešní besedu dostavili, román je zaujal bohatstvím intimních podrobností a hlubokou znalostí reálií. Jak se dopracoval k tak dokonalé znalosti všech těchto detailů, to bude první otázka našemu autorovi...

Adam: (*z televizní obrazovky*) No, jak bych to řekl... konec konců se má autor od něčeho odrazit a pak zapojit svou vlastní fantazii. Ale mimo to, je možné říct, že jsem si to téma poctivě zdokumentoval...

Anežka: Rány Boží, Adame...

Televize: Vaše prvotina zabodovala jako absolutní bestseller. Ke dnešnímu dni bylo objednáno už třicet tisíc výtisků...

Elvíra: Slyšela jsi? Možná z toho udělají televizní seriál. A v to případě bys mohla...  
(*Anežka vybíhá z bytu*) Anežko! Kam letíš?

## SCÉNA 26

*Adamův byt. Adam přetáčí kazetu, Anežka stojí vedle něho. Televizor je zapnutý.*

Anežka: Nemyslela jsem si, že tu budeš sám...

Adam: Proč?

Anežka: No, protože... když jsi teď tím slavným spisovatelem... tak se určitě nemůžeš odtrhnout od svých ctitelek... (*Adam mávne rukou*) Tak to znamená, že jsi pořád sám?

Adam: (*ukáže rukou kolem dokola*) Jak vidíš...

Anežka: Ale z té knihy vyplývá, že její hrdina...

Adam: Něco jsem si musel vymyslet, aby to čtenáře zaujalo. Když píšeš Harlekýnku, tak to nemůžeš dělat jinak. Ale nic, myslím, že si díky té knížce vydělám tolik, abych se mohl věnovat poněkud závažnějším tématům...

Anežka: A myslíš si, že bych mohla...

Adam: Ne.

Anežka: Proč?

Adam: Opustila jsi mě, když jsem byl na dně. A když jsem se konečně od toho dna odrazil, tak si najednou přijdeš jako by nic?

Anežka: Nenechala jsem tě, když jsi byl na dně. Opustila jsem tě v době, když už sis dokázal poradit velmi dobře.

Televize: A teď pro vás máme senzační zprávu ze světa vědy. Docent Ludvík Žitomirský z biologického oddělení University objevil látku, která velmi účinně brání proti komářímu bodnutí. O tento nový, neobvykle účinný repetent, který dostal pracovní název „Elvíra“, se již začaly zajímat německé a americké farmaceutické firmy.

Anežka: No, vaše rodina dneska boduje...

Televize: Váš vynález vám jistě přinese patřičný finanční efekt. Je to tak, pane docente?

Ludvík: *(z televizní obrazovky)* Jak bych to tak řekl... finanční aspekt jistě není zanedbatelný, ale na druhé straně není nejdůležitější. S naprostou jistotou však mohu potvrdit, že vznikla látka, která dovolí lidem na celém světě bránit se účinně před utrpením, jakým jsou komáři, kteří, upřímně řečeno, vytvářejí řetězec neobvykle komplikovaných informačních kódů, ale... to není důležité. Nejdůležitější je skutečnost, že smyslem vědy není pouhé poznávání okolního světa, ale reálná možnost jej ovlivňovat. Teprve praktické využití je tím, co určuje význam vědeckého poznání...

Adam: No, no, no... můj staroušek nějak zvažněl...

Anežka: Adame...

Adam: Prosím?

Anežka: Ty myslíš, že ne?

Adam: Ne... Ale musím ti poděkovat.

Anežka: Za co?

Adam: Za svou knihu. Protože jsem ji psal pro tebe... abych ti to vysvětlil... kdyby nebylo tebe, tak by ta kniha nikdy nevznikla... Ale teď, teď už nechci.

Anežka: Rozumím. Tak já už půjdu. *(chystá se k odchodu)*

Adam: *(ji zadrží)* Anežko...

*Anežka se otáčí. Adam se na ni usmívá a je spokojený, že se mu jeho experiment povedl.*

Adam: Můžeš mi slíbit, že když si vyvrknu kotník, tak mě budeš podpírat?

Anežka: Slibuju. Samozřejmě.

Adam: *(odtahuje se)* A slibuješ, že se nikdy nebudeš sápat na každou dívku, na kterou se podívám?

Anežka: *(váhá)* No...

Adam: Tak ano nebo ne?

Anežka: *(rychle)* Samozřejmě, samozřejmě... slibuju.

Adam: Tak neodcházej.

*Přistoupí k ní. Políbí se. Líbají se čím dál vášnivěji. Anežka se najednou vyprostí.*

Anežka: Adame... počkej.

Adam: Co se stalo?

Anežka: Víš... teď, kdy jsi se stal slavným spisovatelem, to může znít strašně hloupě. Ale... prosím tě, nenapsal bys mi ty slohové práce? Víš... mateřský jazyk je na prvním místě...

## SCÉNA 27

*Byt manželů Žitomirských. Elvíra a Ludvík stojí uprostřed pokoje. Televizor je zapnutý.*

Elvíra: Víš... promiň mi, že jsem tu tak vpadla... ale uslyšela jsem o vašem úspěchu, a tak jsem si řekla, že vám musím poblahopřát... *(vrhne se na jeho ramena a políbí ho na obě tváře)*

Ludvík: Děkuji, děkuji. No, opravdu, to už je tedy něco. Stálo mě to množství energie a pracovního úsilí, ale...

Elvíra: To musela být dřina. Vždyť jsem vás přece viděla...

Ludvík: Ano, ano...

Elvíra: Ale povedlo se ti to! *(ztišuje hlas)* Ty farmaceutické firmy... to je nějaká novinářská kachna?

Ludvík: Ne, ne, ani v nejmenším! Přihlásili se ještě Francouzi a Japonci. Musel jsem vypnout telefon.

Elvíra: No to je skvělé... Jenomže... jestli vaše nabídka stále ještě platí?

Ludvík: Hm... musím si tu eventualitu velmi dobře rozmyslet. Celkem vzato, rozumíš... podařilo se mi tohoto skvělého výsledku dosáhnout bez tvé bezprostřední inspirace...

Elvíra: Ale aspoň nepřímo...

Ludvík: Ano, nepřímo, to upřímně řečeno ano. Elvíro...

Elvíra: Ludvíku... jsem tvá! *(vrhne se mu do náruče)*

Ludvík: Ach, Elvíro... tak dlouho jsem čekal na tu chvíli. *(Elvíra náhle ztuhne a otočí se k televizi)* Co se stalo?

Elvíra: Prosím tě, vypni to! Na kolenou tě prosím! Eda sedí. Anežka se mnou přerušila všechny kontakty a teď ještě tohle!

Televizor: ...vážení diváci, zveme vás ke sledování druhého dílu našeho zábavného programu „S vařečkou (v originále „s pánví“) u Elvíry“, který je opravdovou parodií na módní kulinářské pořady. První díl našeho seriálu se potkal s nezvykle vřelým přijetím a o náš seriál již projevil zájem také televizní stanice RTL a BBC2...

Elvíra: Počkej... tomu nerozumím...

Elvíra: *(z obrazovky)* Opět vás vítám, vážení přátelé, v mém zbytečném... pardon výjimečném kulinářském pořadu.

*Elvíra přiskočí k televizi a vypne ji.*

Ludvík: Elvíro! Copak tomu nerozumíš? Jsi hvězda!

Elvíra: Ano? No tak ano! Opravdu! Ježíši! Jsem hvězdou... já jsem opravdovou hvězdou... *(zarazí se)* ... Víš, Ludvíku... nechci, abys mě špatně pochopil... ale v takové situaci si to všechno musím ještě promyslet.

Ludvík: Elvíro, hvězdy občas jenom zazáří, a pak zhasnou. *(Elvíra mlčí)* A ty bys měla mít nějaké solidnější zajištění. Nechci se chlubit, ale víš, ti Japonci a Američané...

Elvíra: To máš vlastně pravdu. Diváci se rychle začnou nudit, každou chvíli se ruší nějaký pořad... Ludvíku... jsem na tebe tak pyšná! *(políbí jej a on polibek opětuje, Elvíra se ale odtáhne)* Ale víš co...?

Ludvík: Co?

Elvíra: Nemohl bys v této situaci složit kauci za Edu? Mám vůči němu výčitky svědomí...

## SCÉNA 28

*Byt Adama a Anežky. Nacházejí se v něm všichni: Halina, vězením pobledlý Eduard, nemožně oblečená a nalíčená Elvíra a Ludvík.*

*A samozřejmě hostitelé. Sedí u stolu a končí konzumaci hamburgerů. Ludvík si zapaluje cigaretu. Vypadá, jako by jej něco kouslo.*

Elvíra: *(odsunuje talíř)* Víš, dceruško... ty hamburgery nebyly tak špatné, ale možná, že jsi mohla připravit něco originálnějšího.

Anežka: A já jsem se je už naučila tak báječně připravovat.

Halina: Nemám ráda americká jídla.

Eduard: Halina je vybíravá. Ale plným právem. Její kuchyně je prostě geniální.

Elvíra: Ale, po tom vězeňském žrádle ti chutná úplně všechno... *(zazvoní jí mobil, přijme hovor)* Artur? Ne, teď nemůžu mluvit. Zavolej později. *(končí hovor)*

Anežka: *(otci)* Kdy máš ten soud?

Eduard: Hned po svátcích.

Halina: Tvůj advokát říká, že tě osvobodí.

Elvíra: Tak to si nemyslím.

Halina: Proč? Eduard si přece nebyl vědom toho, s kým spolupracuje. Byl podveden lidmi, kterým věřil.

Elvíra: To pochybuju, že by se z toho dostal. *(znovu jí zazvoní mobil)* Arture! Už jsem ti přece říkala... ne, ještě ne... *(vypíná jej)*

Halina: Ale i kdyby ho odsoudili, já ho neopustím. Budu čekat. Možná, že se vezmeme ve vězení.

Ludvík: Ó!

Halina: To by bylo tak romantické. Jako v devatenáctém století... po povstání... *(Zasní se)*

Eduard: Tak to ne, doufám, že se nám to povede normálně... Ale nejdůležitější je to, že můžu strávit svátky doma. Halina mi slíbila, že udělá třináct těch nejlepších jídel.

Elvíra: Ano? A my zítra letíme na Maledivy.

Halina: *(pohoršeně)* Na štědrý den?

Elvíra: Ano. Musím se trochu ohřát. U nás je taková zima.

Eduard: Tak my strávíme vánoce tradičně. A to všechno díky vám, pane profesore. Chtěl bych vám při té příležitosti srdečně poděkovat.

Ludvík: *(potáhne si z cigarety)* Nepřehánějme. Co to je, ubohých jeden a půl milionu?

Eduard: Ale stejně, stejně... Ale kdyby se vám pokazil ten váš Bavorák? Kdyby něco, můžu zařídit každou opravu.

Ludvík: Víte, koupil jsem ho proto, že BMW většinou žádné defekty nemají.

Halina: *(Ludvíkovi)* Víš... Eduard by si chtěl otevřít autoservis. Začít znova od začátku, úplně z ničeho, tak jako kdysi. A kdyby měl něco do začátku...

Eduard: Jenom na rozjetí byznysu...

Ludvík: Samozřejmě. Jedinou závadu náš vůz má, je tam něco se stěrači, nějak skřípou...

Eduard: *(potěšeně)* Péra! Určitě nebudou dobře seřizený!

Adam: Poslyšte, o vašem byznysu si můžete promluvit později. Teď bych vám všem chtěl oznámit, že se s Anežkou budeme brát.

Halina: Co?

Elvíra: Opravdu? No to je skvělé!

Eduard: To je fantastický. Škoda jenom, že ses nestal tím právníkem...

Adam: Já už si budu vědět rady...

Anežka: Nakladatelství muselo sáhnout ke druhému vydání. Náklad padesát tisíc výtisků.

Halina: Vždyť přece ještě nemáš maturitu.

Adam: A k čemu? Přijali mě na post reportéra do „Lidových novin“. Tak na to potřebuju nějakou blbou maturitu? A mimo to... musíme... Anežka je v tom.

Halina: Ano? Tak to je úplně něco jiného.

Elvíra: Opravdu? (*šeptem Anežce*) Tak to je trefa, dcerunko, to je bomba!

Anežka: (*káravě*) Ale mami!

Eduard: Tak na to se musíme napít.

Halina: Eduarde!

Eduard: No já jen tak... že to je skvělá příležitost.

*Zazvoní Elvířin mobil. Ta se podívá, kdo jí to volá a hovor odmítá.*

Ludvík: To byl zase ten Artur?

Elvíra: Ano, Artur, no a co? Ale Lud'ánku, nebuď tak staromilský.

Anežka: Kdo to je? Ten Artur?

Elvíra: To je kameraman z televize. Lúďa ho nechce vzít na ty Maledivy s námi. Ale to není důležité. Tak ty, moje dítě, budeš mít dítě. To je skvělé... (*najednou se zarazí*) Tak moment... copak to znamená, že já budu babička? Ježíši! (*začíná být afektovaná*) Tak já budu bába!

## SCÉNA 29

*Stejně bydlení, jenom o nějakou dobu později. Adam s Anežkou zůstali sami.*

Anežka: Řekni svému otci, aby dal pokoj mé matce.



Adam: Co se o ně staráš? Nejdůležitější je, aby se to nestalo nám.

Anežka: A když se nám to stane?

Adam: No... tak budeme žít jako oni.

*Oba umlknou.*

Anežka a Adam: Ne!!!

*Smějí se, a pak se líbají. Postupně se stmívá.*

**K O N E C**